

И както всички романи на Деледа имат лъх на истина, така тази и творба, взета направо от живота, има за читателя приятния лъх на роман. И въпреки че е последната книга на една толкова плодovита писателя, тя има началната свежест на младежка творба. Селските и пасторални мотиви, които авторката е впледала с ненадминато майсторство в петдесет романа, тук се възвръщат като първите части на някоя симфония, прозвучали съвсем нови в резюмиращата, заключителна част.

Между толкова други творби, тъкмо тази идва с толкова познато лице сякаш иска да ни повери нещо което ние сме разбрали само отчасти или едва наполовина: "Всички тия съзрби на героите ми, за които ви разказах в хиляди и хиляди страници, всичкото състрадание което сте изпитали към техните мъки, сега го знаете: това бяха моите мъки и съззи, съззите на Козима, на Грация."

Родена на 27 септември 1871 година в малкото сардинско градче Нуоро, Деледа умира на 15 август 1936 г. в Рим. Директорът на списание НОВА АНТОЛОГИЯ, където тя била постоянна сътрудница, поискал сведения за книгата, която писателката е оставила. Близките и на драго сърце му дали да прегледа единствения послесмъртен нейн ръкопис, изписан с чист и четлив почерк, с много малко зачервявания и поправки. Несъмнено това са били ония автобиографични спомени за които се разправяло, че Деледа починала да работи „В тях описвала живота си до надвечерието на своята сватба и последвалото наскоро нейно преместване в Рим.

Героинята е наречена с второто кръщелно име на писателката: Грация Козима. ~~Където~~ Творчеството на Целеда, тъй гъсто изпълнено с истински преживявания, винаги е стояло издигнато на високо художествено ниво, защото авторката бе жена, която можеше да гледа истината право в очите, с неженствена липса на предразсъдъци.

В своята последна творба Грация Деледа смело е описала ~~своето~~ паразитното и оформянето на един творчески гений, в непрестанна борба с всички противодействащи сили, до пълната му победа.